

2. Zarzut drugi, w którym skarżący podnosi, że doszło do naruszenia ogólnej zasady proporcjonalności, a środki przyjęte w zaskarżonych aktach będą miały takie skutki, że należy je uznać za nieproporcjonalne same w sobie. Konsekwencje ekonomiczne sankcji nałożonych na skarżącego będą katastrofalne i nieproporcjonalne w stosunku do celów, do osiągnięcia których zaskarżone akty mają dążyć.
3. Zarzut trzeci dotyczący nieproporcjonalnego naruszenia prawa własności oraz prawa do zatrudnienia, zważywszy, że sporne środki poprzez naruszenie pierwszego protokołu dodatkowego do Konwencji o ochronie prawa człowieka i podstawowych wolności uniemożliwią spokojne korzystanie przez skarżącego z jego własności oraz wolności gospodarczej.
4. Zarzut czwarty dotyczący nadużycia władzy. Zaskarżone akty zostały przyjęte z myślą o osiągnięciu celów innych niż cele w nich określone, a mianowicie zostały skierowane przeciwko samemu skarżącemu, zamiast przeciwko reżimowi, z powodów dla niego nieznanym, a zatem wspomniane akty obciążone są nadużyciem władzy.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia ustanowionego w art. 296 akapit drugi TFUE obowiązku uzasadnienia. Uzasadnienie zaskarżonych aktów jest w rzeczywistości czysto formalne i prawdopodobnie nie zostało przemyślane przez stronę pozwaną.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa do obrony i prawa do rzetelnego procesu sądowego. Skarżącemu nigdy nie umożliwiono przesłuchania przed zastosowaniem spornych środków ograniczających, a zatem nie mógł on w sposób należyty skorzystać z przysługującego mu prawa do obrony, w tym prawa do rzetelnego procesu sądowego, zagwarantowanego w szczególności w art. 6 ust. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz w art. 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

(¹) Decyzja wykonawcza Rady (WPZiB) 2019/87 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. L 18I, 21.1.2019, s. 13).

(²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2019/85 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 18I, 21.1.2019, s. 4).

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2019 r. — Niemcy/ACER

(Sprawa T-283/19)

(2019/C 238/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller i S. Eisenberg oraz M. Elspas, R. Bierwagen i G. Brucker, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Agencja ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

1. stwierdzenie nieważności art. 5 ust. 8 i 9 załącznika I oraz art. 5 ust. 8 i 9 załącznika II do decyzji pozwanej nr 02/2019 z dnia 21 lutego 2019 r.;
2. stwierdzenie nieważności art. 10 ust. 4 zdanie drugie i ust. 5 oraz art. 16 ust. 2 zdanie drugie i ust. 3 lit. d) ppkt (vii) załącznika I oraz art. 17 ust. 3 lit. d) ppkt (vii) załącznika II do decyzji pozwanej nr 02/2019 z dnia 21 lutego 2019 r.;
3. ewentualnie, jeżeli Sąd uzna, że przepisy załączników I i II, których nieważność należy stwierdzić zgodnie z pkt 1, są nierozdzielnie związane z innymi przepisami jej danego artykułu lub załącznika lub całej decyzji pozwanej nr 02/2019 z dnia 21 lutego 2019 r., stwierdzenie nieważności odpowiednich artykułów, załączników lub decyzji jako całości;

4. ewentualnie, jeżeli Sądu uzna, że przepisy załączników I i II, których nieważność należy stwierdzić zgodnie z pkt 2, są nierozdzielnie związane z innymi przepisami jej danego artykułu lub załącznika lub całej decyzji pozwanej nr 02/2019 z dnia 21 lutego 2019 r., stwierdzenie nieważności odpowiednich artykułów, załączników lub decyzji jako całości; oraz
5. obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Naruszenie art. 14-16 rozporządzenia w sprawie rynku wewnętrznego energii elektrycznej, które wkrótce wejdzie w życie, w związku z art. 13 ust. 2 TUE oraz ogólną zasadą pewności prawa.

Zarzut pierwszy dotyczy tego, że poprzez wyjaśnienie w art. 5 ust. 8 lit. b) i c) załączników I i II do decyzji nr 02/2019, co stanowi krytyczny element sieci, strona pozwana narusza podstawową strukturę art. 14-16 rozporządzenia w sprawie rynku wewnętrznego energii elektrycznej, obowiązującego od dnia 1 stycznia 2020 r. Artykuły 14-16 rozporządzenia w sprawie rynku wewnętrznego energii elektrycznej regulowałyby sposób uwzględniania ograniczeń w wewnętrznej sieci przy obliczaniu transgranicznych zdolności handlowych. Zgodnie z art. 16 ust. 8 rozporządzenia w sprawie wewnętrznego rynku energii elektrycznej niewzruszalnie domniemywa się, że nie występuje dyskryminacja w zakresie transgranicznych przepływów energii elektrycznej, jeżeli minimalna zdolność przesyłowa wynosząca 70 % danego elementu sieci jest udostępniana na potrzeby transgranicznego handlu elementami sieci wewnętrznej i transgranicznej. Zgodnie z art. 16 ust. 4 rozporządzenia w sprawie wewnętrznego rynku energii elektrycznej środki dotyczące redysponowania nie muszą być stosowane w przypadku przekroczenia minimalnej zdolności produkcyjnej. Ponadto, przy zachowaniu minimalnej zdolności przesyłowej, obszar przetargowy może być ponownie skonfigurowany jedynie za zgodą zainteresowanego państwa członkowskiego. Ponadto minimalna zdolność przesyłowa wynosząca 70 % została by wprowadzona jedynie w postaci stopniowej krzywej liniowej. Minimalna przepustowość wynosząca 70 % oraz krzywa liniowa uwzględniałyby fakt, że wprowadzenie sieci wewnętrznej wymagałoby czasu. Ta podstawowa struktura została odwrócona na mocy art. 5 ust. 8 lit. b) i c) załączników I i II do decyzji, ponieważ minimalna zdolność przesyłowa wynosząca 70 % mogłaby zostać zastosowana do elementów sieci wewnętrznej tylko wtedy, gdyby operator systemu przesyłowego był w stanie wykazać, że rekonfiguracja obszaru rynkowego lub większa zmiana wysyłki lub większa rozbudowa sieci byłaby mniej efektywna. Ponadto kryterium skuteczności zgodnie z art. 5 ust. 8 lit. c) załącznika I i II podważają minimalną zdolność przesyłową wynoszącą 70 %, ponieważ jest to praktycznie niemożliwe do osiągnięcia.

Wcześniejsze uwzględnienie środków pomocy związanej z aktywami zgodnie z art. 10 ust. 4 zdanie drugie, art. 10 ust. 5 i art. 16 ust. 2 zdanie drugie, art. 16 ust. 3 lit. d) pkt vii) załącznika I oraz art. 17 ust. 3 lit. d) pkt vii) załącznika II narusza art. 16 ust. 4 rozporządzenia w sprawie rynku wewnętrznego energii elektrycznej, zgodnie z którym maksymalna zdolność przesyłowa ma zostać udostępniona uczestnikom rynku.

2. Naruszenie rozporządzenia (WE) nr 714/2009⁽¹⁾.

W ramach zarzutu drugiego podnosi się, że decyzja w nieuzasadniony sposób ogranicza trzy istniejące wyjątki w zakresie uwzględnienia elementów sieci wewnętrznej zgodnie z pkt 1.7 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 714/2009, ponieważ przewiduje ona jedynie i nieprawidłowo wdraża kryterium efektywności.

3. Naruszenie rozporządzenia (UE) nr 2015/1222⁽²⁾.

W ramach zarzutu trzeciego podnosi się, że kryterium skuteczności przewidziane w art. 5 ust. 8 lit. c) załączników I i II do decyzji naruszają procedurę badania obszarów rynkowych zgodnie z art. 32 i nast. rozporządzenia (UE) nr 2015/1222 oraz wymóg uwzględnienia elementów sieci przy obliczaniu zdolności przesyłowej na mocy art. 29 ust. 3 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 2015/1222.

4. Naruszenie zasady proporcjonalności

Zarzut czwarty dotyczy tego, że wyłączenie elementów sieci wewnętrznej opiera się na kryterium efektywności ustanowionym w art. 5 ust. 8 lit. c) załączników I i II decyzji stanowi naruszenie zasady proporcjonalności, ponieważ takie wyłączenie zagrażałoby bezpieczeństwu systemu i nie stanowiłoby najłagodniejszego środka.

5. Błędy formalne w zaskarżonej decyzji

W zarzucie piątym skarżąca podnosi, że decyzja narusza art. 2 i 4 rozporządzenia nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. L 17 z 6.10.1958, s. 385), ponieważ została opublikowana wyłącznie w języku angielskim. Narusza ona również obowiązek uzasadnienia oraz została wydana przez Agencję poza jej właściwością.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 714/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci w odniesieniu do transgranicznej wymiany energii elektrycznej i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1228/2003 (Dz.U. L 211 z 14.8.2009, s.15)

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2015/1222 z dnia 24 lipca 2015 r. ustanawiające wytyczne dotyczące alokacji zdolności przesyłowych i zarządzania ograniczeniami przesyłowymi (Dz.U. L 197 z 25.7.2015, s. 24).

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2019 r. — Wonder Line/EUIPO — De Longhi Benelux (KENWELL)

(Sprawa T-284/19)

(2019/C 238/28)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Wonder Line, SL (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat E. Manresa Medina i J. Manresa Medina)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: De Longhi Benelux SA (Luksemburg, Luksemburg)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „KENWELL” — zgłoszenie nr 13 532 296.

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 lutego 2019 r. w sprawie R 1351/2018-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie EUIPO i ewentualnych współpозwanych kosztami postępowania.